

PAASTUAJA IV PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Jo5 ,9a.10-12)

Lugemine Joosua raamatust:

Issand ütles Joosuale: "Vaata, täna olen ma Egiptuse teotuse teie pealt ära võtnud." Ja kui Iisraeli lapsed olid Gilgalisse laagrisse jäänud, siis pidasid nad selle kuu neljateistkümnenda päeva öhtul Jeeriko lagendikel paasapüha. Ja paasapühale järgneval päeval sõid nad selle maa viljast hapnemata leiba ja küpsetatud viljapäid. Selsamal päeval, kui nad hakkasid sööma maa viljast, lõppes manna ja Iisraeli lapsed said oma toiduse Kaananimaa selleaastasest saagist.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps34 ,2-3.4-5.6-7.8-9. R: 9a)

R: Vaadake ja nähke, kui hea on Issand.

Ma tänan Issandat igal ajal,
alati on tema kiitus mu suul.
Issandast kiitleb mu hing,
vaesed kuulevad ja rõõmustavad.

R:

Ülistage Issandat ühes minuga,
kiitkem üheskoos kõrgeks tema nime.
Ma otsisin Issandat ja tema vastas mulle
ning tõmbas mind välja kõigist mu hirmudest.

R:

Kes tema poole vaatavad, säravad rõõmust,
ja nende nägu ei saa punastama.
Vaene hüüdis ja Issand kuulis teda
ja vabastas tema kõikidest ta hädadest.

R:

(Teine lugemine 2Ko5 ,17-21)

Lugemine püha apostel Pauluse teisest kirjast korintlastele:

Vennad, kui keegi on Kristuses, siis on ta uus loodu, sest vana on möödunud ja vaata, uus on sündinud. Aga see kõik tuleb Jumalalt, kes meid on Kristuse kaudu endaga lepitanud ja andnud meile lepitamiseameti. Sest Jumal oli see, kes Kristuses maailma endaga ära lepitab, ega arvanud inimestele süüks nende eksimusi. Meie läbi on ta andnud neile ka lepitusesõna. Nii oleme meie nüüd sõnumitoojad Kristuse asemel, sest Jumal on see, kes meie läbi manitseb. Ja nii me palume: laske end Jumalaga ära lepitada, sest tema on Jeesuse, kes patust ei teadnud, lasknud meie eest patuks saada, et meie saaksime tema kaudu osa Jumala õigusest.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Lk 15,18)

Ma lähen oma isa juurde ning ütlen temale:
"Isa, ma olen pattu teinud taeva vastu ja sinu ees".

(Evangeelium Lk15 ,1-3.11-32)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Sel ajal tulid kõik tõlnerid ja patused Jeesuse juurde, et teda kuulata. Aga variserid ja kirjatundjad nurisesid ning ütlesid: "Ta võtab patuseid vastu ja

söök ühes nendega." Siis rääkis Jeesus neile tähendamissõna ja ütles: "Ühel mehel oli kaks poega. Noorem neist ütles isale: "Isa, anna mulle see varaosa, mis minule päranduseks saab". Ja isa jagas oma vara nende vahel ära. Ei möödunud aga palju aega, kui noorem poeg tegi kõik rahaks ja reisis võõrsile, kus ta elas priiskavat elu ja pillas ära kogu oma vara. Aga kui ta kõik oli ära raisanud, tuli sellele maale suur nälg ja temagi jäi puuduse kätte. Siis ta läks ja otsis tööd ühe kodaniku juurest seal maal, ja see saatis ta oma väljale sigu karjatama. Ta püüdis oma nälga kustutada kaunadega, mida sigadele ette visati, kuid temale ei andnud neid keegi. Ja kui ta järele mõtles, siis ta ütles: "Kui palju on minu isal palgalisi ja neil on leiba küllalt, aga mina suren siin nälga. Ma asun teele ja lähen oma isa juurde ning ütlen temale: "Isa, ma olen pattu teinud taeva vastu ja sinu ees ega ole enam seda väärt, et mind sinu pojaks hüütaks; pea mind nagu ühte oma palgalistest"."

Ja ta läks teele ja tuli oma isa juurde. Aga kui ta alles kaugel oli, nägi tema isa teda ja isa meel läks haledaks ning ta jooksis temale vastu, võttis tal ümber kaela kinni ja andis temale suud. Aga poeg ütles talle: "Isa, ma olen pattu teinud taeva vastu ja sinu ees ega ole enam seda väärt, et mind sinu pojaks hüütaks". Kuid isa ütles oma sulastele: "Tooge kõige kallim rüü ja pange see temale selga, andke talle sõrmus sõrme ja sandaalid jalga, toogem ja tapkem nuumvasikas - söögem ja olgem rõõmsad, sest see minu poeg oli surnud ja on ellu ärganud, oli kadunud ja on leitud". Ja nad hakkasid pidu pidama.

Aga tema vanem poeg oli põllul, ja kui ta sealt tagasi tulles kodule lähemale jõudis, kuulis ta pillihääli ja tantsuhõikeid. Ning ta kutsus ühe sulastest enda juurde ja küsis temalt, mida see kõik pidi tähendama. Sulane ütles talle: "Sinu vend on tulnud, ja su isa on tapnud nuumvasika, sest ta on saanud oma poja tervena tagasi". Aga teine poeg vihastus ega tahtnud sisse minna. Siis tuli isa välja ja palus teda. Kuid tema vastas ja ütles isale: "Vaata, nii palju aastaid ma orjan sind ega ole kunagi astunud üle sinu käsust, kuid sina pole mulle andnud ühte sikkugi, et ma võiksin oma sõpradega pidu pidada. Kui aga tuli see sinu poeg, kes on sinu vara hooradega ära pillanud, oled sa lasknud nuumvasika tappa." Isa vastas talle: "Mu laps, sina oled ikka minu juures ja kõik mis on minu, see on sinu oma. Nüüd aga pidagem pidu ja olgem rõõmsad, sest sinu vend oli surnud ja on ellu ärganud; oli kadunud ja on leitud".
See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kadunud poja lugu tänasest evangeeliumist annab meile võimaluse mõistatada, kes pidi selles loos kõige rohkem kannatama: kas isa, kes pojale juba oma eluajal päranduse välja maksis ja siis tema käekäigu pärast mures oli, või poeg, kes raha ära pillas ja häbistatult koju tagasi tuli, või tema teine poeg, kes nüüd temale jäänud tulevases päranduse-osast pidi ka venda poputama hakkama...?

Kes kannatas selle loo tegelastest kõige rohkem? Vastus on tegelikult päris lihtne: kõige rohkem kannatas lõpuks nuumvasikas, kes kadunud poja koju tulles tapeti. Ja mida võime sellest õppida meie? Seda, et inimeste kannatuste kõrval ei maksa ka loomade kurba saatust unustada.
Me loeme....

Jutlus

Armsad õed ja vennad, ma ei tea täpselt, aga ilmselt on paljudes maailma nurkades kombeks aastaid pärast kooli lõpetamist toimuvad klassikokkutulekud. Kuigi sotsiaalvõrkude kaudu on tänapäeval võimalik ka suure osa oma kunagiste klassikaaslaste käekäigul kogu aeg silma peal hoida, vajuvad nad olmemured kõrval enamasti unustusse.

Nii on üle aastate taaskohtumine ja kaunite nooruspäevade meenutamine ikka toredaks vahelduseks hallile argipäevale. Kuid eks ole need kokkutulekud ka

omamoodi edevaks väljanäituseks: kes on teinud karjääri, kes kui kaugele jõudnud. Vahel selgub, et klassi kõige edukamast õpilasest on vastu ootusi saanud tagasihoidlik raamatupidaja sama tagasihoidlikus väikefirmas, kuid nii mõnigi kunagine paharet on nüüd tuntud teadlane, hääldemagnetist regionaalpoliitik, rahvusvahelise haardega ärimees või ärinaine. Mõnele teisele pole küll töökoht kuulsust toonud, kuid temal on jälle ette näidata õnnelik paljulapseline pere ja kaunis maakodu. Kahjuks tuleb ette muidugi ka selliseid omaaegseid õpingukaaslasi, kes on elule jalgu jäänud, või kellel on kooliajast jäänud kibedad mälestused - nemad klassikokkutulekutel enamasti ei käi.

Kui vaadata siis neid inimesi, kes on aastatega arenenud nii erinevateks isiksusteks, tuleb tahtmatult mõte: aga tollal, koolipingis, olime me kõik nii sarnased - siis istusid tulevased poliitikud, teadlased ja ärimehed kõrvuti tulevaste arveametnike, madruste, õmblejate remondilukkseppade ja vabrikutöolistega. Kõik olid võrdsed, kõik vastasid samadele õpetajatele, said neilt nii häid kui halbu hindeid. Kuidas küll juhtus, et nüüd on nad nii erinevad?

Kui me vaatleme tähendamissõna kadunud pojast lihtsa elulise loona, siis peame küsima: kas keegi neist kolmest võrdpildi tegelastest soovis teistele midagi halba? Ei! See oli isa jaoks esimene kord elus, kui tema poeg tuli ja esitas imeliku soovi oma päranduseosa veel isa eluajal kätte saada; see oli poja jaoks esimene kord üritada oma käe peal hakkama saada; esimene kord ka tema vanemale vennale leppida oma isa sellise otsusega. Kadunud poja kojusaabumine oli aga kibe ja samas rõõmus kogemus kõigile kolmele, kui nad taas kohtusid - targemana ja küpsemana kui varem.

Niisamuti juhtub ka meiega, armsad õed ja vennad: aastakümnete järel lahtuvad pinged, kadedus kahvatub, inimesed lepivad oma saatusega, mis neile on osaks saanud, igapäevale on elu andnud oma õppetunni. Ja kui kellelegi oli antud õnne saada tähtsaks ja kuulsaks, kas ei ole tema saavutused lõpuks siiski samaväärsed selle inimesega, kellele elu saatsid õnnetused, kelle anded kärbusid oma vanemate, oma abikaasa või laste haigevoodite ääres?

Kas pole need eluteed Jumala ees siiski kõik samaväärsed? Aamen.